

Závěrečné stanovisko

s návrhem opatření k nápravě

ve věci správního vyhoštění uloženého na základě utajovaných informací

A. Závěry šetření

Dne 31. ledna 2020 vydala tehdejší veřejná ochránkyně práv Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., zprávu o šetření¹ ve věci podnětu pana A., nar. xxxx, st. přísl. Pákistán (dále také „stěžovatel“), zastoupeného JUDr. B. Zpráva se týkala správního vyhoštění stěžovatele, o kterém správní orgán rozhodl na základě utajovaných informací.

V rámci šetření Mgr. Šabatová, Ph.D., zjistila, že Policie České republiky – Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „cizinecká policie“):

- **nepochybila**, když stěžovateli neumožnila seznámit se s podklady řízení, které obsahují utajované informace a jsou vedeny mimo spis (část C.1 zprávy);
- **pochybila**, když rozhodla o správním vyhoštění stěžovatele z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, aniž v rozhodnutí uvedla alespoň podstatu konkrétních skutkových okolností, z nichž dovozuje naplnění důvodu pro vyhoštění (část C.2 zprávy).

Dalšího vyřízení věci jsem se na základě pověření veřejného ochránce práv JUDr. Stanislava Křečka ujala já, neboť na mě přenesl některé oblasti své působnosti,² mj. i oblast cizinců, kam podnět spadá.

B. Vyjádření úřadů

B.1 Vyjádření ředitele Policie České republiky – Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy

Ředitel Policie České republiky – Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy brig. gen. Ing. Tomáš Lerch (dále také „ředitel krajského ředitelství“) na zprávu zareagoval dopisem ze dne 20. února 2020.³ Nejdříve uvedl, že prvotní rozhodnutí ze dne 22. ledna 2019 zrušil rozhodnutím ze dne 23. srpna 2019 nadřízený orgán a věc vrátil k novému projednání.⁴ Ve věci tudíž nebylo pravomocně rozhodnuto. Projednávané rozhodnutí o správním vyhoštění tedy sice bylo vydáno a doručeno cizinci, s ohledem na rozhodnutí nadřízeného orgánu ale *de iure* neexistuje.

Ředitel krajského ředitelství dále konstatoval, že se s názorem prezentovaným ve zprávě o šetření neztotožňuje. K závěru o nezbytnosti seznámení cizince alespoň s podstatou konkrétních skutkových okolností nedospěl ani Nejvyšší správní soud. Ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, je správní orgán povinen posoudit informaci zpravodajské služby, její relevantnost, věrohodnost a vážnost, nikoli uvádět konkrétní skutkové okolnosti obsažené ve zprávě.

1 Zpráva o průběhu šetření podle § 18 odst. 1 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o veřejném ochránci práv“).

2 Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o veřejném ochránci práv.

3 Dopis ze dne 20. února 2020, č. j. KRPA-41422-2/ČJ-2020-000022.

4 Rozhodnutí Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. srpna 2019, č. j. CPR-9489-4/ČJ-2019-930310-V243.

Ředitel krajského ředitelství doplnil, že při naplnění skutkové podstaty podřazené pod ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců⁵ je již jednoznačně vyloženo, čeho se cizinec dopustil. Alternativní výčet části zákonného ustanovení jasně napovídá, jaké jednání je cizinci vyčítáno. Požadavek na sdělení obsahu utajované informace neplyne ani z ustanovení § 169m zákona o pobytu cizinců, ani z judikatury Nejvyššího správního soudu. Již ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 1 určuje okolnost, z níž lze dovodit důvod pro vydání rozhodnutí. Proto postačuje, aby správní orgán v rozhodnutí o správním vyhoštění zhodnotil přijatou informaci, která podléhá utajení. Pokud by došlo ke konkrétnímu uvedení skutkové okolnosti této informace, byť jen částečně, došlo by k vyjádření této utajení podléhající informace. S přihlédnutím k těmto důvodům a k tomu, že správní řízení nadále probíhá, nebude cizinecká policie ve věci činit jakékoli opatření.

B.2 Vyjádření ředitele Policie České republiky – Služby cizinecké policie

Ředitel Policie České republiky – Služby cizinecké policie, na kterého jsem se v šetření rovněž obrátila, plk. Mgr. Milan Majer (dále také „ředitel SCP“), na zprávu zareagoval dopisem ze dne 8. dubna 2020.⁶ V první řadě shrnul průběh řízení. Informoval mě, že proti rozhodnutí v rámci nového projednání⁷ podal stěžovatel odvolání, které opakovaně doplnil. V mezidobí nahlížel do spisového materiálu a požádal i o nahlédnutí do utajované části spisu. To mu bylo usnesením ze dne 17. ledna 2020 odepřeno.⁸ V současné době probíhá u Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie (dále také „ŘSCP“) odvolací řízení.

Ředitel SCP poukázal na skutečnost, že ŘSCP již skutkově totožnou věc rozhodovalo, přičemž v uvedeném řízení vydal Nejvyšší správní soud rozsudek ze dne 29. března 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33. Tento rozsudek ředitel SCP ve vyjádření rozsáhle citoval (konkrétně citoval odst. 19 až 22 uvedeného rozsudku). Konstatoval, že názor Nejvyššího správního soudu je ve skutkově podobných případech pro správní orgány závazný.

C. Závěrečné hodnocení

Správní orgány se se závěry prezentovanými ve zprávě o šetření neztotožnily. S ohledem na nepřijetí opatření k nápravě vydávám své **závěrečné stanovisko** podle § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv. Součástí stanoviska je **návrh opatření k nápravě**.

Nejprve stručně zareaguji na konstatování ředitele krajského ředitelství, že předmětné řízení doposud probíhá a rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele tak *de iure* neexistuje. Zákon o veřejném ochránci práv neomezuje možnosti postupu veřejného ochránce práv na pravomocně skončená řízení. Náležitosti podnětu adresovaného

5 V souladu s příslušným ustanovením zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění „je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu užitím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem.“

6 Dopis ze dne 8. dubna 2020, č. j. CPR-13934-4/ČJ-2019-930320-228.

7 Rozhodnutí Policie České republiky – Krajského ředitelství hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. listopadu 2019, č. j. KRPA-317839-35/ČJ-2018-000022.

8 Usnesení Policie České republiky – Krajského ředitelství hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. ledna 2020, č. j. KRPA-317839-39/ČJ-2018-000022.

ochránci práv zahrnují doklad o tom, že byl orgán neúspěšně vyzván k nápravě.⁹ Nesplnění této podmínky nicméně není obligatorním důvodem pro odložení podnětu.¹⁰ V šetřeném případě sice není řízení o správním vyhoštění ukončeno, případná žaloba by ale neměla odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění.¹¹ Navíc, stěžovatel opakovaně neúspěšně žádal o umožnění nahlédnutí do utajované části spisu a s námitkou řešenou ve zprávě o šetření nebyl úspěšný ani v odvolacím řízení, jelikož nadřízený orgán zrušil rozhodnutí o správním vyhoštění z jiných důvodů. Z těchto důvodů považuji svůj postup ve věci za opodstatněný navzdory tomu, že nyní opětovně probíhá odvolací řízení, a rozhodnutí o správním vyhoštění tak není pravomocné.

C.1 Jednoznačnost skutkové podstaty ohrožení bezpečnosti státu

Ředitel krajského ředitelství ve svém vyjádření poukázal na to, že při naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je již jednoznačně vyloženo, čeho se cizinec dopustil. Alternativní výčet částí zákonného ustanovení podle něj jasně napovídá, jaké jednání je cizinci vyčítáno a určuje skutkovou okolnost, z níž lze dovodit naplnění důvodů pro vydání rozhodnutí.

S tímto závěrem se neztotožňuji. Z příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na deset let, „je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu užitím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem,“ nebo „je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“

Bezpečnost státu i veřejný pořádek označil Ústavní soud výslovně jako tzv. „**neostré pojmy**.“¹² Některé z těchto pojmů jsou definovány zákonem, některé z nich (např. pojem „veřejný pořádek“) právní řád jednoznačně nevymezuje, a proto jsou interpretovány judikaturou soudů, resp. rozhodnutími jiných orgánů veřejné moci.¹³ Použití těchto pojmů naráží na limity lidského poznání a skutečnost, že všechny jevy, které nás obklopují, mohou být v právních předpisech pojmenovány (a definovány) pouze s jistou mírou určitosti.¹⁴ Současně prostřednictvím těchto pojmů zákonodárce často zcela záměrně **vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu příslušného neurčitého právního pojmu, či nikoli.**¹⁵

9 Ustanovení § 11 písm. c) zákona o veřejném ochránci práv.

10 Srov. § 12 zákona o veřejném ochránci práv.

11 Viz § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.“

12 Nález Ústavního soudu ze dne 20. května 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07, odst. 23. Kromě pojmů bezpečnost státu nebo veřejný pořádek zde zařadil např. pojmy národní bezpečnost, veřejnou bezpečnost, předcházení zločinnosti, ochranu zdraví nebo morálky apod.

13 Nález Ústavního soudu ze dne 20. května 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07, odst. 23.

14 Viz MAZANEC, Michal. Neurčité právní pojmy, volné správní uvážení, volné hodnocení důkazů a správní soud. Bulletin advokacie. 2000, č. 4, s. 8–19.

15 Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. července 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS; shodně viz i pozdější judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2017, č. j. 10 As 252/2015-77.

Již z povahy těchto pojmů je zřejmé, že jejich použití ponechává značný prostor pro interpretaci správního orgánu a že pod ně lze podřadit typově velmi různorodé jednání. U ohrožení bezpečnosti státu sice zákon o pobytu cizinců upřesňuje, že k němu může dojít užitím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem. Z tohoto vymezení však plyne pouze to, že k ohrožení bezpečnosti může dojít i jinou činností, než je bezprostřední použití síly, bez jakéhokoli náznaku, o jakou činnost by se mohlo jednat. Lze si pod tím přestavit celou škálu činností od orientace na osoby podílející se na podvratné činnosti (ztotožňování se s jejich jednáním), přes komunikaci s těmito osobami, dodávání informací, přímou účast na některých akcích apod. Jsem přesvědčena, že **ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců samo o sobě neobsahuje dostatečně konkrétní nástin skutkových okolností ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie popsané ve zprávě.**¹⁶ Evropský soud pro lidská práva v situaci, kdy správní orgán rozhodl o správním vyhoštění pouze s poukazem na „ohrožení národní bezpečnosti,“ bez jakýchkoli dalších skutkových okolností, konstatoval porušení čl. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.^{17,18} S vyjádřením ředitele krajského ředitelství se proto nemohu ztotožnit. Skutkovou podstatu upravenou v § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepovažuji za dostatečně konkrétní. Mám za to, že podřazení pod toto ustanovení samo o sobě nepřestavuje sdělení podstaty konkrétních skutkových okolností přisuzovaných vyhošťovanému cizinci.

C.2 Závěry Nejvyššího správního soudu

Jak ředitel krajského ředitelství, tak ředitel SCP ve svých vyjádřeních poukázali na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na jeho rozsudek ze dne 29. března 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33. Z obou vyjádření vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobném případě dovedl nezbytnost posouzení relevantnosti, věrohodnosti a vážnosti utajované informace. Nezbytnost sdělení podstaty skutkových informací nebo nezbytnost přednostní aplikace Úmluvy však nekonstatoval. Ředitel SCP pak sdělil, že názor Nejvyššího správního soudu je ve skutkově obdobných případech závazný.

Především si dovoluji upřesnit, že **formální závaznost právního názoru soudu se vztahuje na konkrétní řízení.** Podle soudního řádu správního je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán.¹⁹ Judikatura soudů v obecné rovině sice není formálním pramenem práva, stálá aplikační praxe má ale s ohledem na princip právní jistoty svoji váhu.²⁰

16 Viz např. i SLÁDEKOVÁ, Stanislava. Když je v sázce národní bezpečnost. Ohrožení bezpečnosti státu jako důvod pro neudělení pobytového oprávnění cizinci, se zaměřením na krátkodobá víza. In: JÍLEK, Dalibor a POŘÍZEK, Pavel. Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2018 [online]. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2016 [cit. 26. dubna 2020]; dostupné z https://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/Publikace/Rocenka_cizinci_2018.pdf, s. 21–28.

17 Sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících.

18 Rozsudek ESLP ze dne 17. května 2018, Ljatići proti Bývalé republice Makedonie, stížnost č. 19017/16, odst. 36 a 39.

19 Ustanovení § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.

20 Viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. května 2010, č. j. 4 Ads 77/2007-91, odst. 37.

Jak konstatoval i Nejvyšší správní soud, „[z] hlediska právní jistoty adresátů veřejné správy i její obecné kultivace je naopak žádoucí, aby správní orgány ve své činnosti v maximální možné míře respektovaly právní závěry soudů vyslovené ve skutkové a právně obdobných věcech.“²¹ I když tudíž není právní závěr Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech formálně závazný, správní orgán by jej měl v maximální možné míře respektovat. Oceňuji proto ve vyjádřeních prezentovanou snahu respektovat závěry Nejvyššího správního soudu. Zdůrazňuji, že **závěry Nejvyššího správního soudu v předmětné věci nerozporuji**.

Musím ale uvést, že **nespatřuji rozpor mezi právními závěry Nejvyššího správního soudu a závěry prezentovanými ve zprávě o šetření**. Důvodem je skutečnost, že rozsudek Nejvyššího správního soudu řeší jiný aspekt práce s utajovanými informacemi, než je otázka řešená ve stávajícím šetření. V citované věci stěžovatel v kasační stížnosti zpochybnil to, zda správní orgány dostatečně zkoumaly pravost a pravdivost informace zpravodajské služby, která byla označena jako utajovaná ve stupni vyhrazené, a to za situace, kdy stěžovateli samotnému nebyl obsah stanoviska zpřístupněn a znám.²² Nejvyšší správní soud se v odůvodnění rozhodnutí podrobně věnoval otázce specifického nakládání s utajovanými informacemi. S odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (citovanou také ve zprávě o šetření),²³ svou vlastní judikaturu i judikaturu Ústavního soudu Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgán nesmí rezignovat na zkoumání věrohodnosti a přesvědčivosti zpravodajské informace.²⁴ Dále konstatoval, že „[s]právní orgány nejsou skutečně oprávněny ani povinny zkoumat pravdivost poskytnuté informace, kterou zpochybňoval stěžovatel, avšak dle požadavků výše citované judikatury jsou povinny se zabývat věrohodností, přesvědčivostí a relevancí poskytnuté informace, a to bez ohledu na to, zda sám účastník řízení tyto otázky před správními orgány vznáší, neboť ověření těchto skutečností představuje vyvážení procesního omezení účastníka řízení, který se sám nemůže s obsahem informace seznámit“.²⁵ Pro úplnost uvádím, že je sporné, zda utajovaná informace ve stěžovatelově případě naplňuje atributy věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance. Souběžně s řízením ve věci správního vyhoštění probíhá řízení o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Na základě utajované informace ale dospělo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, k závěru o existenci důvodného nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu. Stěžovatelovu žádost proto zamítlo.²⁶ Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nicméně toto rozhodnutí zrušila a věc vrátila k dalšímu řízení.²⁷ Výslovně přitom konstatovala, že utajovaná informace není ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu přezkoumatelná a skutečnosti v ní obsažené nenaplňují skutkovou podstatu důvodu pro zamítnutí žádosti stěžovatele.

21 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. května 2016, č. j. 1 Azs 31/2016-36, odst. 19.

22 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, odst. 17.

23 Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. června 2013, ZZ, C-300/11.

24 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, odst. 22.

25 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. března 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, odst. 24.

26 Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. října 2019, č. j. OAM-33740-14/DP-2018.

27 Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. ledna 2020, č. j. MV-169053-10/SO-2019.

Přestože se sama nemohu seznámit s obsahem příslušných utajovaných informací, předpokládám, že jejich obsah by měl být obdobný.

Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku implicitně pracuje se závěrem, že utajované informace jsou legitimně vyloučeny z nahlížení²⁸ a že účastník řízení se tím pádem nemůže sám s obsahem informace seznámit.²⁹ K tomu především uvádím, že dané závěry plynou i ze zprávy o šetření. Mgr. Šabatová, Ph.D., konstatovala, že stěžovatel neměl nárok seznámit se s podklady uchovávanými mimo spis v jejich autentické podobě prostřednictvím institutu nahlížení do spisu. **Otázkou přístupu k podstatě skutkových okolností**, z nichž dovozuje správní orgán naplnění důvodů pro správní vyhoštění, **se však Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku nezabýval.**

Připomínám, že podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního **přezkoumá soud napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů**. Jak uvádí i komentářová literatura, „soud je sice ze zákona povinen přihlížet sám z úřední povinnosti k některým těžkým vadám správního rozhodnutí (nicotnost, nepřezkoumatelnost, ale i absolutní neplatnost či prekluze), nicméně **není oprávněn (ani povinen) za žalobce domýšlet námitky ani dotvářet příliš obecné žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví** a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení [...]“³⁰ (zvýraznění doplněno). Nemám k dispozici celou kasační stížnost ve výše uvedené věci vedené pod č. j. 9 Azs 81/2019-33. Z rekapitulace kasační stížnosti ani z celého odůvodnění Nejvyššího správního soudu však **neplyne, že by stěžovatel uváděl námitky týkající se přístupu k podstatě nebo nástinu skutkových okolností**. S přihlédnutím k dispoziční zásadě soudního přezkumu ve správním soudnictví se tak Nejvyšší správní soud předmětné otázce nevěnoval. Jak jsem uvedla výše, nerozporuji, že pro správní orgán plyne z předmětného rozsudku povinnost zabývat se věrohodností, přesvědčivostí a relevancí utajované informace, na které zakládají rozhodnutí o správním vyhoštění. **Z této skutečnosti však nelze dovodit, že by se jednalo o jediné povinnosti spojené s rozhodováním na základě utajovaných okolností**. To, že se Nejvyšší správní soud nezabýval případnou kolizí s čl. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě a možnostmi jejího řešení, neznamená, že k této kolizi nedochází. S ohledem na žalobní body vznesené v předmětném řízení se zabýval jinými právními otázkami a rozhodnutí Městského soudu i správního orgánu zrušil z jím řešených důvodů.

Proto i po pečlivé analýze rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který poukázala obě vyjádření, **trvám na závěrech prezentovaných ve zprávě o šetření**. Setrávám tudíž na závěru, že cizinecká policie **pochybila, když rozhodla o správním vyhoštění stěžovatele z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, aniž v rozhodnutí uvedla alespoň podstatu konkrétních skutkových okolností**, z nichž dovozuje naplnění důvodu pro vyhoštění.

28 Tamtéž, odst. 21.

29 Tamtéž, odst. 24.

30 SOCHOROVÁ, Vendula. § 75 [Přezkoumání napadeného rozhodnutí]. In: BLAŽEK, Tomáš, JIRÁSEK, Jan, MOLEK, Pavel, POSPÍŠIL, Petr, SOCHOROVÁ, Vendula, ŠEBEK, Petr. Soudní řád správní. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016.

D. Opatření k nápravě

S ohledem na výše uvedené argumenty podle § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv jako opatření k nápravě navrhuji, aby Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie v návaznosti na konstatované pochybení **instruovala (např. prostřednictvím metodiky) příslušné útvary cizinecké policie k dodržování povinnosti sdělit účastníkovi řízení alespoň podstatu skutkových okolností v případě rozhodnutí přijímaných na základě utajovaných informací. Tuto povinnost by měla cizinecká policie respektovat i v doposud probíhajícím řízení v šetřené věci a v jiných obdobných případech.**

Jsem si vědoma povinností upravených v § 169m zákona o pobytu cizinců a omezením plynoucím z této úpravy ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí vycházejících z utajovaných informací. Jsem přesvědčena, že i za stávající právní úpravy je možné vyvažovat zájem na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení a právo na spravedlivý proces účastníka řízení. Snahu o vybalancování procesních práv demonstrují např. některá rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, vycházející z utajovaných informací, se kterými jsem se setkala v rámci své úřední činnosti. Bez sdělení dalších podrobností je z nich patrné například to, že jednání dotčeného účastníka spočívalo v zaměřenosti na osoby či skupiny, které propagují užití násilí k dosažení svých politických a jiných cílů.³¹ I když se jedná o minimalistické naplnění požadavku na sdělení podstaty skutkových okolností, je z něj patrné alespoň typové jednání, které umožňuje o něco konkrétnější možnosti obrany.

Závěrečné stanovisko zasílám řediteli Policie České republiky – Krajského ředitelství hl. m. Prahy brig. gen. Ing. Tomáši Lerchovi. Současně stanovisko zasílám řediteli Policie České republiky – Služby cizinecké policie, ŘSCP, plk. Mgr. Milanu Majerovi a žádám, aby mi podle § 20 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv sdělili, zda provedli navržená opatření k nápravě. Odpověď očekávám v zákonné lhůtě 30 dnů od doručení stanoviska. Stanovisko zasílám také stěžovateli.

Pokud ředitel krajského ředitelství a ředitel SCP nepřijmou navržená opatření k nápravě nebo provedená opatření nebudu považovat za dostatečná, podle § 20 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv vyrozumím nadřízený úřad, případně mohu o svých zjištěních informovat veřejnost včetně sdělení jmen osob oprávněných jednat jménem Policie České republiky – Krajského ředitelství hl. m. Prahy a Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie.

Brno 27. května 2020

Mgr. Monika Šimůnková v. r.
zástupkyně veřejného ochránce práv
(stanovisko je opatřeno elektronickým podpisem)

31 Srov. i skutkové okolnosti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. ledna 2020, č. j. 11 A 175/2019-52.